

Solsejlet, der skyggede for hans Altan. Han havde ved sin Ankomst om Aftenen forsømt at skaffe sig et Værelse med Udsigt til Havet. Til Gengæld saae han ned i en Have med det frodigste Vildnis af alle Aarstiders Flora. Side om Side hang Gyldenlak Pelargonier og Nasturtier i rige Klynger udover Muren. Magnolier og Roser stod i Flor, og Fersken- og Mandelgrene lyste af Blomster. Under en Samling Appelsintræer, der var fulde af modne Frugter, blaanede Græsset af Foraarets Violer.

Ja — tænkte han — nu stod han her, hvor hans Tanker de sidste Uger havde færdedes, naar de ikke var paa Favsingholm. Og hvad nu? . . .

En Kirkeklokke i Nærheden begyndte at ringe. Han saae forbavset paa sit Ur. Ikke mere end tre? . . . Allevegne var Dagene lige uhyggeligt lange!

Før om to Timer gik det ikke ret vel an at gøre et nyt Forsøg paa at træffe Jytte og hendes Mor. Og hvad saa? Hvad vilde der ske, inden Sol gik ned? . . . Maaske var han allerede i Morgen igen langt herfra.

Henne paa Promenaden, hvor Musikken var begyndt at spille, gled en Strøm af Vinterens mange Flygtninge, der havde reddet sig herved fra Taagerne og Kulden nordfor Alperne. Lykkelige Rekonvalescenter stolprede afsted ved en Slægtning eller en Tjeners Arm. I Rullestole sad pelsklædte Oldinge med mørkerædde Øjne, der var rejst herved for at tiltigge sig endnu et Aars Frist af Solens og Luftens Naade. Forelskede Nygifte sværmede omkring i deres lovlige Ærende midt imellem professionelle Dagtyve, der var bleven mætte af Storstadens Vinterfor-nøjelser og nu en lille Tid hengav sig til sommerlige Glæder.

Megen Opsigt vakte nogle indianerrøde Skikkelser, Mænd og Kvinder i en Slags Aposteldragter med bart, vejrbleget Haar og nøgne Fødder i Sandaler. De tilhørte et Samfund af moderne Stenaldermennesker, der boede i Jordhytter oppe i Bjergene og efter Sigende levede af Rødder, mens de tilbragte deres Dage med fromme Naturbetragtninger. Ikke desto mindre savnedes de sjelden her i den store Promenadetime, hvor de med øjen-